

Emlékezés és tisztelet

Június 4.-én volt száz esztendeje, hogy aláírták a Párizs melletti Versailles Nagy Trianon-kastélyában az első világháborút lezáró békediktátumot, amely Magyarországtól elvette területe kétharmadát (283 ezer négyzetkilométer helyett 93 ezer), lakossága több mint felét (18,2 millió fő helyett 7,6), és éppen ma tíz esztendeje, hogy az Országgyűlés döntése értelmében június 4-én az ország a nemzeti összetartozást ünnepli.

Egy éve pedig a nemzeti összetartozás évévé vált 2020.

Mit is jelent nekünk Trianon és, hogy mit tudunk az akkor történt eseményekből és annak következményeiből megértetni a mai gyerekekkel? Ez nem könnyű feladat.

Megértetni talán nem is lehet, hiszen mi felnőttek sem értjük, hogyan történhetett meg mindez. Viszont megismertetni gyermekeinkkel a régi nagy Magyarország gyönyörű vidékeit, történelmi értékeit, kapcsolatot kiépíteni az ott élő magyarsággal, nem lehetetlen feladat.

Így teszünk mi is évek óta. Részt veszünk a Határtalanul programban, és remek kapcsolatokat építettünk ki az erdélyi testvértelepülésekkel, Csíkszenttamás és Korond községekkel. Különösen jó, baráti kapcsolatot ápolunk a korondi önkormányzattal, a korondi iskolával.

Így lehetőségünk van évente találkozni és megmutatni a gyermekeknek, hogy több száz kilométerre a magyar határtól is élnek magyarok, ahol nem románul, hanem magyarul beszélnek a gyerekek. Magyar iskolába járnak, románul alig értenek. Meg tudjuk mutatni, hogy van még hely a világon, ahol mindenki ránk mosolyog, ahol mindenki nyugodt, kedves és barátságos. Ahol örülnek nekünk. Van még olyan hely, ahol őrzik a hagyományokat, melyek nálunk Magyarországon el-elűnőben vannak. Ahol kicsik és nagyok székely népviseletben ünnepelnek, és nem szégyenlik, hanem büszkén viselik népviseletüket.

Megértették tanulóink, hogy egy olyan országban, ahol a mi népünk a kisebbség, sokkal jobban, erősebben és többet kell tenni ahhoz, hogy fennmaradhassanak, hogy magyarok maradhassanak.

Nekünk magyarnak lenni természetes, legtöbbünk erről még soha nem gondolkodott el. Erdélyben a magyarok büszkéek magyarságukra, mi pedig legyünk büszkéek rájuk, akik lassan száz éve őrzik hagyományaikat-hagyományainkat és történelmünk egy részét.

A határ két oldalán két ország – de egy nép: magyarok vagyunk. Egy nemzet. És ezt meg kell őrizni. Nekünk is és nekik is. A gyermekeknek, valami ilyesmit jelent a Nemzeti Összetartozás Napja.

Testvértelepülésünk, Korond község polgármestere, a következőket írta ünnepi beszédében: „100 éve hogy Magyarországnak választania kellett a béke elfogadása vagy aláírásának visszautasítása között. Tulajdonképpen azt a kérdést kellett feltennie magának: legyen-e öngyilkos azért, hogy ne haljon meg. Öngyilkos lett, hogy megmentse életét, megmentse összetartozásunkat....., de a magyar szívekben nem tudtak határokat húzni, nem tudták elszakítani a magyar köteléket...”

Valahogy így érzünk mi is, és így éreznek diákjaink, akik ismeretségeket, barátságokat kötöttek erdélyi gyermekekkel. Nagyon bízom abban, hogy ezek a barátságok örökre szólnak és még több barátság köttetik az elkövetkező években. Bár az idei találkozás a rendkívüli helyzet miatt elmaradt, bízom benne, hogy barátságunk nem szakad meg, hanem tovább erősödik.

A 2019-ben testvértelepüléseink tiszteletére felállított kopjafánál, június 4.-én, iskolánk is elhelyezte a megemlékezés koszorúját, tisztelegve minden külhoni magyar előtt.

Gyermekei szívünk minden szeretetével, néhány közös fényképpel köszöntjük kedves barátainkat a Nemzeti Összetartozás Napjának tiszteletére.

Intézményünk minden dolgozója és diákja nevében:

Hordósné Szalai Krisztina
tagintézmény-vezető